

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **L. D.**, narozená dne -
zastoupená opatrovníci D. D.
obě bytem -

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 6. 2016, č. j.: MPSV-2016/123947-911

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, ze dne 13.6.2016 č. j.: MPSV-2016/123947-911 se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j.: MPSV-2016/123947-911, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 26. 1. 2016, č. j.: 6043/2016/AAD, kterým byl žalobkyni v souladu s ustanovením § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

předpisů (dále jen „ZSS“) snížen příspěvek na péči z 8 000 Kč na 4 000 Kč měsíčně ode dne 1. 2. 2016.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že podle znaleckého posudku z civilního řízení trpí středně těžkou mentální retardací, z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) se ke všemu potřebnému vyjádřila a konstatovala nezvládání pěti základních životních potřeb, nezvládání komunikace bylo uznáno, z medicínského hlediska není u žalobkyně důvod pro nezvládání potřeby stravování, totéž platí o potřebě mobility, oblékání a obouvání a péče o zdraví. PK MPSV se zabývala otázkou žalobkyniny mentální retardace, přičemž přihlédla i k žalobkynině schopnosti vzdělávat se v učilišti pro mentálně postižené. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobkyně trvala.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 9. 2015 bylo vydáno Úřadem práce ČR - krajskou pobočkou pro hl. m. Prahu (prvoinstanční orgán) oznámení, č. j.: 56454/2015/AAD, jímž bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše dávky příspěvek na péči. Ještě před vydáním oznámení bylo s žalobkyní a zákonnou zástupkyní dne 14. 9. 2015 provedeno sociální šetření.
8. K posouzení stupně žalobkyniny závislosti byl prvoinstančním orgánem vyžádán posudek Lékařské posudkové služby Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS PSSZ“). LPS PSSZ pak vydala posudek ze dne 16. 11. 2015, č. j.: LPS/2015/2115-JM_CSSZ, který zpracoval MUDr. W. S. Podkladem posudku byla zdravotní dokumentace ošetřující lékařky spolu s nálezy odborné lékařky v oboru neurologie, jakož i závěry ze sociálního šetření. Posudkem bylo zjištěno, že žalobkyně trpí dětskou mozkovou obrnou – centrální spastickou triparezou, levostrannou hypogenezí, sinitroskoliosou páteře, těžkou oční vadou, strabismem, astigmatismem, vlevo praktickou nevidomostí, dále lehkou až střední mentální retardací a dislalií. Podle posudku se v žalobkynině případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž nezvládá šest základních životních potřeb (mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost). Žalobkyně je tak podle posudku LPS PSSZ osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost).
9. Na základě posudku LPS PSSZ vydal prvoinstanční orgán rozhodnutí ze dne 26. 1. 2016, č. j.: 6043/2016/AAD, kterým žalobkyni ode dne 1. 2. 2016 snížil z 8 000 Kč na 4 000 Kč měsíčně příspěvek na péči.
10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal posudek PK MPSV v Praze; následně byl ve věci vydán posudek ze dne 28. 4. 2016, č. j.: 2016/1513-PH. Komise zasedla v žalobkynině nepřítomnosti ve složení předsedkyně komise MUDr. A. O., psychiatricka MUDr. D. D. a tajemnice Bc. T. R., Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

DiS., přičemž komise vycházela z posudkového spisu PSSZ Praha 4, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktické ošetřující lékařky, zdravotní dokumentace neuroložky, nálezů klinické psychologů a sociálního šetření ze dne 14. 9. 2015.

11. Z výše uvedených podkladů PK MPSV zjistila, že k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí se u žalobkyně jednalo o lehkou mentální retardaci, lehčí poruchu řeči, spastickou triparezu lehčího stupně, která ji neomezuje v běžných denních situacích; zrakové postižení odpovídalo střední slabozrakosti se strabismem vpravo a bylo korigováno brýlemi, nešlo o závažnější postižení stupně praktické či úplné slepoty. Žalobkyně se učí kuchařkou v učilišti pro mentálně postižené a přes týden bydlí na internátě. Podle dokumentace šlo vždy o lehkou mentální retardaci, změna není věrohodná, neboť mentální retardace je trvalý stav; žalobkyně je přitom schopná se vzdělávat, být v učilišti pro mentálně postižené; žalobkynin stav je lehká mentální retardace. Žalobkyně se pohybovala bez opory a pomůcek, byla bez známek kardiopulmonálního selhávání a netrpěla ani jiným závažným interním postižením. Žalobkyně byla dle PK MPSV samostatně mobilní s lehkým omezením, bez opory a pomůcek, cestování MHD zvládala s doprovodem pro mentální postižení, zvládala i chůzi po schodech; stravování zvládala samostatně, učila se kuchařkou, pro nezvládání základní životní potřeby stravování nebylo medicínského opodstatnění; oblékání a obouvání zvládala samostatně, boty s tkaničkami mohla nahradit botami nazouvacími či na suchý zip, ostatní úkony potřeby oblékání a obouvání zvládala i dle sociálního šetření; samostatně zvládala i výkon fyziologické potřeby, a to včetně očisty; pokud jde o péči o zdraví, nebrala žádné léky a neměla potřebu ošetřování, případné podávání léků při akutním onemocnění není trvalé ani dlouhodobé, krátkodobou pomoc tohoto charakteru potřebují i osoby bez zdravotního postižení.
12. PK MPSV konstatovala dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a na jeho základě nezvládnutí pěti základních životních potřeb (orientace, komunikace, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost). Ostatní sledované aktivity žalobkyně zvládala v přijatelném standardu tak, aby její potřeby byly naplněny bez vazby na každodenní intervenci jiné osoby.
13. PK MPSV tak uzavřela, že žalobkyni bylo k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí nutno považovat za osobu starší 18 let věku, jež se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. b) ZSS, protože žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyla schopna zvládat pět základních životních potřeb.
14. Na základě posudku PK MPSV vydal žalovaný dne 13. 6. 2016 žalobou napadené rozhodnutí (č. j.: MPSV-2016/123947-911), jímž odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
15. Součástí správního spisu je i znalecký posudek o žalobkynině duševním stavu ve věci svéprávnosti ze dne 17. 2. 2016, který zpracovala znalkyně z oboru psychiatrie MUDr. E. J.; na tento posudek odkazuje žalobkyně v žalobě. Podle posudku trpí žalobkyně střední mentální retardací.
16. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

17. Předně soud zdůrazňuje, že není oprávněn provést věcný přezkum posudku PK MPSV, jelikož na to jeho odbornost nestačí, může se ale zabývat jeho objektivitou, přesvědčivostí a formální korektností. Obdobný názor zaujal i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31.7.2013, č. j.: 3 Ads 8/2013 – 29: „*Při přezkumu ovšem soud nemůže posuzovat věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, ale posudek může hodnotit co do přesvědčivosti, objektivnosti a úplnosti v něm obsažených informací.*“
18. Bylo tak namístě posoudit objektivnost, přesvědčivost a formální korektnost Posudku PK MPSV. Předmětný posudek se opírá o řádně zjištěný skutkový stav. Posudek PK MPSV se všemi důležitými okolnostmi pro zjištění stupně závislosti pečlivě zabývá. Závěry PK MPSV jsou důkladně podloženy skutkovými zjištěními, když se opírají o lékařské nálezy, sociální šetření, dokumentaci PSSZ i žalovaného a reagují na žalobkyniny námitky. Závěry učiněné v posudku jsou v souladu se zjištěným zdravotním stavem žalobkyně a v hodnocení komise nejsou rozpory; závěry PK MPSV jsou tedy logickým vyústěním řádně zjištěného skutkového stavu.
19. Znalecký posudek předestřený žalobkyní není způsobilý závěry PK MPSV zpochybnit. Jedinou žalobní námitku představovalo posouzení závažnosti mentální retardace, kterou PK MPSV hodnotila jako lehkou, zatímco ve věci svéprávnosti byla zjištěna mentální retardace střední. Žalobkyně v žalobě netvrdila, zvládání jaké konkrétní životní potřeby mělo být v důsledku odlišného posouzení vyhodnoceno jinak. Přitom znalecký posudek ve věci svéprávnosti hodnotí žalobkyni podle zcela jiných kritérií než PK MPSV a není způsobilý uspokojivě zodpovědět otázku, jaké základní životní potřeby není schopna zvládat. S nemalou výhradou lze sice říci, že znalecký posudek směřuje nejspíše k životní potřebě komunikace a orientace, tyto potřeby však PK MPSV vyhodnotila jako nezvládané. Soud dále upozorňuje, že PK MPSV především vycházela z řady informací, které konkrétní úkony žalobkyně zvládá, a které nikoliv; formální zařazení mentální retardace pod lehkou nemá v posudku PK MPSV zásadní význam.
20. Žalobkyně přiložila k žalobě rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 4. 2016, č. j.: 14Nc 10005/2015 – 70, jímž byla omezena její svéprávnost a ustanovena opatrovnice. Žalobkyně tento dokument nenavrhl jako důkaz; z žaloby krom toho vyplývá, že zásadním dokumentem je znalecký posudek ze dne 17. 2. 2016, o který se uvedený rozsudek opírá, tento posudek je však součástí správního spisu a soud s ním pracoval. Důkaz rozsudkem obvodního soudu, jehož úvodní strana je navíc také součástí správního spisu, soud proto neprovedl pro nadbytečnost.
21. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 SŘS. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 19. července 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.